

Kniha Daniel — číslo sedmdesát dva

Prorocké spojení: Od rozdělení starověkého Izraele až po konec Spojených států

Jeff Pippenger

2024-02-05

Svědectví o Jeroboámově vzpouře je také dějinami rozdělení starověkého Izraele na dva národy. Severní království, tvořené deseti kmeny, bylo známo jako Izrael, nebo někdy Efrajim, a jižní království bylo známo jako Juda. V době Ezechiele bylo království již po mnoho let rozděleno na dvě království a ve třicáté sedmé kapitole obdržel Ezechiel proroctví, které ukazovalo, že se obě království znovu stanou jedním národem. Toto proroctví se naplnilo v raných dějinách šelmy ze země (Spojených států) a naplňuje se naposledy při konci Spojených států, neboť Ježíš vždy znázorňuje konec nějaké věci jejím počátkem.

Jeroboáмова vzpoura v době, kdy byl Izrael rozdělen na dvě království, představuje vzpuru na počátku Spojených států i na konci Spojených států. Vzpoura na počátku i na konci Spojených států zahrnuje spojení dvou království. Osmnáctá kapitola Zjevení, jak je v těchto člancích opakovaně citována ze spisů sestry Whiteové, představuje dvě volání k církvím. Dva národy, které se spojují během hodiny krize nedělního zákona, jsou sto čtyřicet čtyři tisíc a druhé Boží stádo, které je dosud v Babylóně.

Dvěma národy, které byly spojeny v milleritské historii, byly Juda a Efrajim. Byly spojeny tehdy, když jednotlivá rozhořčení proti oběma královstvím postupně skončila v roce 1798 a poté v roce 1844. Slovo „nadto“ v třicáté sedmé kapitole Ezechiela nám umožňuje mít o tomto výkladu jistotu. Slovo „nadto“ znamená položit poselství, které následuje po slově „nadto“, nad poselství, jež předcházelo slovu „nadto“.

I opět ke mně přišlo slovo Hospodinovo: A ty, synu člověčí, vezmi si jednu hůl a napiš na ni: Pro Judu a pro syny Izraele, jeho společníky. Potom vezmi druhou hůl a napiš na ni: Pro Josefa, hůl Efraimovu, a pro celý dům Izraele, jeho společníky. A spoj je jednu s druhou v jednu hůl, a stanou se jednou v tvé ruce. Ezechiel 37,15–17.

Ezechiel uplatňuje prorocký princip opakování a rozšíření, když říká: „nadto“. Ezechiel má vzít dvě hole, jednu pro Judu a jednu pro Efrajima, a proroctví znázorněné těmito dvěma holemi položit nad předchozí proroctví. Předchozí prorocké znázornění začalo v prvním verši, když byl Ezechiel přenesen do údolí mrtvých suchých kostí.

Hospodinova ruka byla nade mnou a vyvedla mě v Hospodinově Duchu a postavila mě doprostřed údolí, které bylo plné kostí. I provedl mě kolem nich dokola; a hle, bylo jich velmi mnoho v otevřeném údolí; a hle, byly velmi suché. I řekl mi: Synu člověka, mohou tyto kosti ožít? Odpověděl jsem: Ach, Panovníku Hospodine, ty víš. Opět mi řekl: Prorokuj nad těmito kostmi a řekni jim: Suché kosti, slyšte Hospodinovo slovo. Toto praví Panovník Hospodin těmto kostem: Hle, uvedu do vás dech a ožijete. Dám na vás šlachy, nechám na vás narůst

maso, pokryji vás kůží a vložím do vás dech, a ožijete; i poznáte, že já jsem Hospodin. Prorokoval jsem tedy, jak mi bylo přikázáno; a když jsem prorokoval, nastal zvuk, a hle, třesení, a kosti se spojovaly, každá kost ke své kosti. A viděl jsem, a hle, objevily se na nich šlachy a narostlo maso a svrchu je pokryla kůže; ale nebyl v nich dech. Tu mi řekl: Prorokuj k větru, prorokuj, synu člověka, a řekni větru: Toto praví Panovník Hospodin: Půjď od čtyř větrů, dechu, a vdechni těmto pobitým, aby ožili. I prorokoval jsem, jak mi přikázal, a dech do nich vstoupil, a ožili a postavili se na své nohy, vojsko převeliké. Potom mi řekl: Synu člověka, tyto kosti jsou celý dům Izraele. Hle, říkají: Naše kosti uschly, naše naděje zanikla, jsme zcela odříznuti. Proto prorokuj a řekni jim: Toto praví Panovník Hospodin: Hle, můj lide, otevřu vaše hroby a vyvedu vás z vašich hrobů a uvedu vás do země izraelské. I poznáte, že já jsem Hospodin, až otevřu vaše hroby, můj lide, a vyvedu vás z vašich hrobů. Vložím do vás svého Ducha, a ožijete, a usadím vás ve vaší zemi; i poznáte, že já, Hospodin, jsem promluvil a vykonal to, praví Hospodin. Ezechiel 37,1–14.

Od samého počátku těchto článků jsme ukázali, že údolí suchých kostí představuje Boží lid v posledních dnech a že poselství o čtyřech větrech, které je přivádí k tomu, aby se postavili na své nohy jako veliké vojsko, je poselstvím Půlnočního volání, jež ztotožňuje islám třetího běda. Sestra Whiteová označuje tyto kosti za Boží lid.

„Odkládám své pero a v modlitbě pozvedám svou duši, aby Pán vdechl svému odpadlému lidu, který je jako suché kosti, aby ožil.“ General Conference Bulletin, 4. února 1893.

V předchozích článcích jsme ukázali, že prorocké poselství určující 18. červenec 2020 bylo mylné a že toto falešné svolání označilo příchod prvního zklamání a doby prodlévání v podobenství o deseti pannách. Ačkoli bylo v milleritském období svolání času oprávněné, po roce 1844 již nikdy nemělo zaznít další poselství zavěšené na čas. Když Future for America učinili svolání o 18. červenci 2020, sklouzli zpět do dějin, v nichž bylo svolání času přijatelné, a tím zhřešili, a byli zabiti na ulici velikého města ze Zjevení, kapitoly jedenácté. Mrtví na ulici pak potřebovali být vzkříšeni, tak jako byli po třech a půl dnech vzkříšeni dva svědkové.

„Do suchých kostí musí vdechnout dech svatý Duch Boží, aby se mohly dát do pohybu, jako při vzkříšení z mrtvých.“ Bible Training School, 1. prosince 1903.

V předchozích článcích jsme ukázali, že poselství čtyř větrů, které křísí dva svědky, je poselstvím islámu třetího běda a že toto poselství je poselstvím Půlnočního volání posledních dnů. Ezechiel říká: „nadto“, a tím ukázal, že v průběhu dějin, jež znázorňují zvěstování Půlnočního volání, měly být spojeny dvě hole, jedna představovaná jako Efrajim a druhá jako Juda, a měly se stát jedním národem. Podobenství o deseti pannách se v posledních dnech naplňuje „do posledního písmene“, tak jako se naplnilo v dějinách milleritů. V období, kdy se Půlnoční volání naplnilo v dějinách milleritů, a znovu při naplnění posledních dnů, byly a budou „dvě hole“ spojeny dohromady.

Dvě hole představovaly severní (Efraimovo) a jižní království (Judovo) starověkého Izraele. Také jsme ukázali, že William Miller byl předobrazem Eliášem a že během tří a půl roku sucha Eliáš odešel k vdově ze Sarepty.

I stalo se k němu slovo Hospodinovo: Vstaň, jdi do Sarepty, která patří Sidonu, a pobývej tam; hle, přikázal jsem tam jedné vdově, aby tě živila. I vstal a šel do Sarepty. Když přišel k bráně města, hle, byla tam vdova a sbírala dříví. Zavolal na ni a řekl: Přines mi, prosím, trochu vody v nádobě, abych se napil. Když ji šla nabrat, zavolal na ni a řekl: Přines mi, prosím, v ruce také kousek chleba. Ona řekla: Jakože živ jest Hospodin, tvůj Bůh, nemám žádný koláč, jen hrst mouky v nádobě a trochu oleje v džbánu; a hle, sbírám dvě polínka, abych šla domů a připravila to sobě a svému synu, abychom to snědli a zemřeli. Eliáš jí řekl: Neboj se; jdi a učiň, jak jsi řekla; ale nejprve mi z toho udělej malý koláč a přines mi jej, potom to připrav pro sebe a pro svého syna. Neboť tak praví Hospodin, Bůh Izraele: Mouka v nádobě se nevyčerpá a oleje ve džbánu neubude až do dne, kdy Hospodin sešle déšť na zemi. I šla a učinila podle slova Eliášova; a jedla ona i on i její dům po mnoho dní. 1 Královská 17:8–15.

„Mnohé dny“ v tomto úryvku jsou tři a půl roku, po které Achab hledal Eliáše, a představovaly tisíc dvě stě šedesát let papežského pronásledování. O „mnohých dnech“ papežského pronásledování Ježíš řekl:

A kdyby nebyly ty dny zkráceny, nebylo by zachráněno žádné tělo; avšak kvůli vyvoleným budou ty dny zkráceny. Matouš 24,22.

Sestra Whiteová přímo ztotožňuje Ježíšův výrok o „oněch dnech“ s obdobím papežského pronásledování.

„Pronásledování církve netrvalo po celé období 1260 let. Bůh ve svém milosrdenství ke svému lidu zkrátil dobu jejich ohnivých zkoušek. Když Spasitel předpovídal „velké soužení“, které mělo postihnout církev, řekl: „A kdyby nebyly zkráceny ony dny, nebylo by zachráněno žádné tělo; ale pro vyvolené budou ony dny zkráceny.“ Matouš 24,22. Vlivem reformace bylo pronásledování ukončeno před rokem 1798.“ Velký spor věků, 266, 267.

„Mnohé dny“, po které byl Eliáš zaopatřován vdovou, byly také oněmi „mnohými dny“ papežského pronásledování, jež označil Daniel.

A ti, kteří rozumějí mezi lidem, budou poučovat mnohé; přece však budou po mnoho dní padat mečem i plamenem, zajetím i loupeží. A když budou padat, dostane se jim nepatrné pomoci; avšak mnozí se k nim připojí s lichotkami. A někteří z těch, kteří mají porozumění, padnou, aby byli vyzkoušeni, pročištěni a učiněni bílými až do času konce; neboť ten přijde ještě v čase určeném. Daniel 11,33–35.

„Doba konce“, která je ve verších zároveň „ustanoveným časem“, nastala roku 1798 a označila konec papežského pronásledování, jak to bylo předobrazeno Eliášovým pobytem u vdovy ze Sarepty. V oněch dějinách byla vdova, představující neprovdanou církev, v dvanácté kapitole knihy Zjevení ztotožněna s církví na poušti. Sbírala dvě dřeva, nikoli jedno dřevo ani deset dřev, nýbrž dvě dřeva. Ezechiél měl vzít dvě dřeva, jedno pro severní království Izraele a jedno pro jižní království Izraele, a spojit je dohromady, aby se stala jedním dřevem. Obě tato království byla rozptýlena po dva tisíce pět set dvacet let, ale Boží zaslíbení znělo, že je shromáždí. Žena sbírala ta dvě dřeva, která měla být spojena dohromady, a činila tak „až do dne, kdy Hospodin sešle déšť na zemi“.

Den, kdy Pán seslal „déšť“, označoval Půlnoční volání v dějinách milleritů, které dospělo ke svému závěru 22. října 1844, kdy Posel smlouvy náhle přišel do chrámu, který vystavěl od roku 1798 (konce prvního rozhořčení) až do 22. října 1844 (konce posledního rozhořčení). V onom časovém období se naplnilo poselství Půlnočního volání, znázorněné v Ezechiellově obrazu údolí kostí, když byly dvě hole severního a jižního království spojeny, aby utvořily jeden národ s jedním králem, neboť 22. října 1844 Kristus předstoupil před Otce a přijal království.

„Příchod Krista jako našeho velekněze do nejsvětější svatyně za účelem očištění svatyně, jak je představen v Danielovi 8,14; příchod Syna člověka k Věkovitému, jak je uveden v Danielovi 7,13; a příchod Pána do jeho chrámu, předpověděný Malachiášem, jsou popisy téže události; a totéž je také znázorněno příchodem ženicha na svatbu, jak jej Kristus popsál v podobenství o deseti pannách v Matoušovi 25.“ Velký spor, 426.

Kristus přijal království dne 22. října 1844, jak je uvedeno v Danielovi.

Viděl jsem v nočních viděních, a hle, s nebeskými oblaky přicházel někdo jako Syn člověka; přistoupil k Věkovitému a přivedl ho před něho. I byla mu dána vláda a sláva i království, aby jemu sloužili všichni lidé, národy a jazyky; jeho vláda je věčná vláda, která nepomine, a jeho království nebude zničeno. Daniel 7,13.14.

Když budou Ezechiellovy dvě hole spojeny dohromady, budou mít nad sebou jednoho krále.

A David, můj služebník, bude nad nimi králem; a všichni budou mít jednoho pastýře; budou také chodit podle mých soudů a zachovávat má ustanovení a plnit je. A budou bydlet v zemi, kterou jsem dal svému služebníku Jákobovi, v níž přebývali vaši otcové; a budou v ní bydlet oni i jejich synové a synové jejich synů navěky; a můj služebník David bude jejich knížetem navěky. Ezechiel 37,24.25.

Všichni proroci jsou zajedno a král David je Kristus, který přišel před Otce dne 22. října 1844 a přijal království, jež bylo shromážděno ze dvou holí Izraele (severního království) a Judy (jižního království). Rozptýlení obou království skončilo během čtyřiceti šesti let od roku 1798 do roku 1844, když Kristus vztyčil chrám, který byl zpustošen a pošlapán. Když chrám vztyčil, tehdy náhle přišel do svého chrámu jako Posel smlouvy, na naplnění třetí kapitoly Malachiáše. Ezechiel s touto skutečností souhlasí, neboť všichni proroci jsou zajedno.

A David, služebník můj, bude nad nimi králem; a všichni budou mít jednoho pastýře; budou také chodit podle mých soudů, ostříhat mých ustanovení a činit je. A budou bydlet v zemi, kterou jsem dal Jákobovi, služebníku svému, v níž přebývali vaši otcové; a budou v ní bydlet oni i synové jejich i synové synů jejich na věky; a David, služebník můj, bude jejich knížetem navěky. Nadto s nimi učiním smlouvu pokoje; bude to s nimi smlouva věčná; a ustanovím je, rozmnožím je a svatyni svou postavím uprostřed nich navěky. Také příbytek můj bude s nimi; ano, budu jejich Bohem a oni budou mým lidem. Ezechiel 37,24–27.

Je to Kristus, kdo staví chrám.

A promluv k němu takto: Toto praví Hospodin zástupů: Hle, muž, jehož jméno jest VÝHONEK; vypuči ze svého místa a vystaví Hospodinův chrám. Ano, on vystaví Hospodinův

chrám; ponese slávu, usedne a bude panovat na svém trůnu; a bude knězem na svém trůnu a rada pokoje bude mezi nimi oběma. A koruny budou Helémovi, Tóbijášovi, Jedajášovi a Chénovi, synu Sofonjášovu, na památku v chrámu Hospodinově. I ti, kteří jsou daleko, přijdou a budou stavět v chrámu Hospodinově, a poznáte, že mne k vám poslal Hospodin zástupů. A stane se to, budete-li pilně poslouchat hlas Hospodina, svého Boha. Zachariáš 6,12–15.

Kristus je RATOLEST, a prohlásil, že zničí-li jeho chrám, on jej ve třech dnech postaví; na to Židé odpověděli, že chrám se stavěl čtyřicet šest let.

Židé mu tedy odpověděli: „Jaké znamení nám ukazuješ, že toto činiš?“ Ježíš jim odpověděl: „Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej postavím.“ Tu Židé řekli: „Čtyřicet šest let byl tento chrám stavěn, a ty jej postavíš ve třech dnech?“ Jan 2,18–20.

Kristus v daném oddílu hovořil o svém těle, avšak všichni proroci mluví více o posledních dnech než o dnech, v nichž žili. Vzkříšení Krista třetího dne představovalo vzkříšení mrtvých kostí během vylití Ducha svatého v Půlnočním volání. Dešť, který je předmětem Eliášova svědectví, se projevil během vrcholu jeho střetu s proroky Baala a Aštaroty. Tehdy bylo prokázáno, že Bůh Eliášův je pravý Bůh, a také že Eliáš je pravý prorok.

Při příchodu prvního zklamání se ukázalo, že protestanti se stali falešnými proroky, jak to předobrazně znázorňovali proroci Bálovi a Aštarotovi. Tehdy započal čas prodlévání a vedl k poselství Půlnočního volání, které vedlo k tomu, že Kristus náhle přišel do svého chrámu. Půlnoční volání je znázorněno Ezekeiovým poselstvím, které pozvedá kosti jako mocné vojsko. Kromě toho během onoho období (čtyřicet šest let) měly být obě hole spojeny v jedno, aby vznikl jeden národ s jedním králem.

I stalo se ke mně opět slovo Hospodinovo, řkoucí: Ty pak, synu člověčí, vezmi si jednu hůl a napiš na ni: Judovi a synům Izraele, jeho společníkům. Potom vezmi jinou hůl a napiš na ni: Josefovi, hůl Efraimovu, a všemu domu Izraele, jeho společníkům. A spoj je jednu s druhou v jednu hůl, a stanou se jednou v tvé ruce. A až k tobě promluví synové tvého lidu a řeknou: Neoznámíš nám, co tím míníš? Odpověz jim: Toto praví Panovník Hospodin: Hle, vezmu hůl Josefovu, která je v ruce Efraimově, a kmeny Izraele, jeho druhy, a připojím je k němu, k holi Judově, a učiním z nich jednu hůl, a budou jednou v mé ruce. A hole, na které píšeš, budou v tvé ruce před jejich očima. A řekni jim: Toto praví Panovník Hospodin: Hle, vezmu syny Izraele zprostřed pohanů, kam odešli, a shromáždím je odevšad a přivedu je do jejich vlastní země. A učiním z nich v zemi na horách Izraele jeden národ, a jeden král bude králem nade všemi nimi; a již nebudou dvěma národy ani se již nebudou dělit ve dvě království. Ani se už nebudou poskvrňovat svými modlami ani svými ohavnostmi ani žádným ze svých přestoupení; ale vysvobodím je ze všech jejich sídel, v nichž zhřešili, a očistím je. I budou mým lidem a já budu jejich Bohem. Ezechiel 37,15–23.

Dvě hole, které vdova sbírala před Eliášovým deštěm při Půlnočním volání, představovaly severní a jižní království Izraele, která byla rozptýlena a měla být shromážděna v jediný národ dne 22. října 1844, kdy započal antitypický Den smíření, neboť zaslíbení znělo, že je tehdy Bůh „očistí“. Očišťování, představující vyšetřující soud, tehdy začalo. Tomuto shromáždění obou holí je třeba správně rozumět, neboť Bůh vždy znázorňuje konec nějaké věci jejím počátkem.

Rok 1844 byl koncem dvou království Izraele, neboť tehdy se stala jedním královstvím, duchovním Izraelem, a od toho okamžiku měla být již jen jedním národem. Tyto dějiny byly znázorněny počátečním obdobím, kdy se stali dvěma národy, což jsou dějiny Jeroboámovy vzpoury.

Dějiny Jeroboáмова padělaného systému uctívání musejí být rovněž znázorněny při konci jeho království. Áronova vzpoura na počátku starověkého Izraele a Jeroboáмова vzpoura na počátku severního království představují vzpouru roku 1863 a rok 1863 je jasně pochopen teprve tehdy, když je na něj zároveň položeno i zakončení Jeroboáмова království, znázorněné spojením dvou holí. Tehdy je zřetelně vidět, že rok 1863 je představen jako pokolení, které vztyčilo obraz žárlivosti.

V tomto studiu budeme pokračovat v příštím článku.

„Toto přirovnání suchých kostí se však nevztahuje jen na svět, nýbrž i na ty, kteří byli obdařeni velikým světlem; neboť i oni jsou jako kostry v údolí. Mají podobu lidí, tělesnou stavbu; avšak nemají duchovní život. Podobenství však nenechává suché kosti pouze spojit se do lidských forem; neboť nestačí, že je tu souměrnost údů a rysů. Dech života musí oživit těla, aby se mohla vzpřímit a vstoupit v činnost. Tyto kosti představují dům Izraele, církev Boží, a nadějí církve je oživující působení Ducha svatého. Pán musí vdechnout na suché kosti, aby ožily.

„Duch Boží se svou oživující mocí musí být v každém lidském nástroji, aby každý duchovní sval a šlacha byly v činnosti. Bez Ducha svatého, bez dechu Božího, nastává otupělost svědomí, ztráta duchovního života. Mnozí, kteří jsou bez duchovního života, mají svá jména v církevních záznamech, ale nejsou zapsáni v Beránkově knize života. Mohou být připojeni k církvi, ale nejsou sjednoceni s Pánem. Mohou být horliví v plnění určitého souboru povinností a mohou být považováni za živé; avšak mnozí patří mezi ty, kteří mají „jméno, že žijí, ale jsou mrtví.“

„Nedojde-li k opravdovému obrácení duše k Bohu; neobživí-li životodárný dech Boží duši k duchovnímu životu; nejsou-li vyznavači pravdy vedeni zásadou zrozenou z nebe, pak nejsou zrozeni z neporušitelného semene, které žije a zůstává na věky. Nedůvěřují-li spravedlnosti Kristově jako své jediné jistotě; nepřipodobňují-li se Jeho charakteru, nepracují-li v Jeho duchu, jsou nazí, nemají na sobě roucho Jeho spravedlnosti. Mrtví bývají často pokládáni za živé; neboť ti, kdo uskutečňují to, co podle svých vlastních představ nazývají spasením, nemají v sobě Boha, který v nich působí, aby chtěli i činili, co se líbí Jemu.“

„Tato skupina je výstižně představena údolím suchých kostí, které Ezekiel spatřil ve vidění.“
Review and Herald, 17. ledna 1893.